

РЕШЕНИЕ

№ 185

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Христо Лазаров

Членове: Женья Димитрова

Николай Ст. Метанов

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Христо Лазаров Въззивно търговско дело № 20221001000906 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава двадесета ГПК – Въззивно обжалване.

Образувано е по въззивна жалба от ищеца – „Балкам груп“ ООД, чрез адв. Ц. и адв. Л. срещу решение № 812 от 05.07.2022г., по т.д. № 1412/2021 год. по описа на Софийски градски съд, т.о., VI-16 състав, в частта, с която са отхвърлени исковете му срещу ответника - „Глобал фрейм“ ООД, за заплащане на сумата от 150 000 лева частична претенция от 302 880 лева, представляваща заплатено възнаграждение по развален договор от 29.08.2018г., евентуално претендирана и като обезщетение за причинени имуществени вреди/загуби/ от неизпълнението на този договор и е осъден да заплати на ответника разноски в размер на 9 600 лева.

Въззивникът/ищецът - „Балкам груп“ ООД счита, че решението е неправилно в обжалваната от него част, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и е необосновано. Твърди, че съдът неправилно приел, че ищецът е неизправна страна по процесния договор и не е възникнало потестативното му право да го развали. Изпълнението на задълженията на „Глобал фрейм“ ООД по чл. 1, ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 4 от договора е станало невъзможно по негова вина, тъй като телепромоционалните съобщения били предназначени за излъчване в предаването „Господари на ефира“ и за периода от 01.01.2019г. до 31.12.2020г., което било свалено от ефир още на 01.01.2019г., поради изтичането на договора между ответника и Нова Броудкастинг Груп на 31.12.2018г. На следващо място твърди, че задължението на

ответника по договора не е осъществено в уговореното време, през който е следвало да се рекламира кафе „Сантос“ – от 01.01.2019г. до 31.12.2020г. Според ищеца, изпълнението на договора е станало безполезно, поради значителна забава на ответника от девет месеца. При условията на евентуалност ищецът твърди, че процесният договор е развален с исковата молба на основание чл. 87, ал. 2 ЗЗД. Наред с това изпълнението станало безполезно, тъй като следвало да се извърши в уговореното време, което съгласно чл. 3, ал. 2 давало право на ищеца да развали договора поради незаснемането на телепромоциите. На следващо място твърди, че „Балкам груп“ ЕООД не е в забава и е изправна страна по договора, тъй като „Глобал фрейм“ ООД не е представил четвъртата преработка на първия сценарии и не е изработил сценария за втората телепромоция, поради което било налице пълно неизпълнение на задължението по чл. 3.2. от договора. По вече изложените причини, ответникът не е изпълнил и задължението си за рекламиране на продуктите с марката „Сантос“ в уебсайтовете през периода от 01.01.2019г. до 31.12.2020г., нито с банери нито по друг начин. Според ищеца, договорът е развален и в останалата част с уведомление връчено на ответника на 24.09.2019г., на основание чл. 262, ал. 2 ЗЗД, тъй като след 01.05.2019г. рекламирането на кафето „Сантос“ било преустановено и в театралната постановка „Забраненото шоу на Р.“. Счита за неправилен изводът на първоинстанционния съд, че ответникът имал право да получи сумата от 144 840 лева с включен ДДС по чл. 5., т. 1 от договора. Ответникът е предоставил на ищеца правото за произвеждане, създаване и използване на рекламни материали единствено чрез медии за популяризиране на марката „Сантос“ и чрез актьора Р., останалите рекламни комуникационни материали не попадали в обхвата на договора между страните. Счита, че брендирането на един единствен автомобил, поставянето на образа на актьора в един неизвестен търговски обект и на един единствен билборд, не можело да обоснове дължимост на възнаграждение в размер на 61 200 лева без ДДС. Твърди, че не било дължимо и възнаграждението по чл. 5., т. 5 от договора. Според ищеца, СГС е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила, като не е обсъдил всичките му защитни тези, изложени в представената от него писмена защита и не е преценил всички доказателства по делото. На последно място твърди, че първоинстанционният съд е допуснал грешки при прилагане на правилата за логическото мислене, на каузалните връзки между явленията, довели до неправилни логически констатации и правни изводи. Моли въззивния съд да отмени решението в обжалваната от него част и да постанови решение по същество на правния спор, с което да уважи изцяло предявените искове. Претендира разноски за двете инстанции. В условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на заплатеното от ответника адв. възнаграждение за въззивното производство.

Въззиваемият/ответникът – „Глобал фрейм“ ООД, е подал в срок отговор на въззивната жалба на ищеца, чрез адв. М.. Излага подробни доводи за неоснователност на въззивната жалба на ищеца, които ще бъдат разгледани при обсъждане доводите на въззивника по тази жалба. Моли въззивния съд да потвърди решението в обжалваната от ищеца част. Претендира разноски за двете инстанции.

В срока за отговор на въззивната жалба на ищеца, ответникът - „Глобал фрейм“ ООД е подал насрещна въззивна жалба срещу решение № 812 от 05.07.2022г., по т.д. № 1412/2021 год. по описа на Софийски градски съд, в частта, с която са отхвърлени насрещните искове против „Балкам груп“ ООД, за заплащане на главница от 302 400 лева и 60 480 лева мораторна неустойка върху главницата за периода от 11.09.2019г. до 15.09.2021г., и е осъден да заплати разноски на ответника по насрещните искове в размер на 3 600 лева.

Въззивникът по насрещната жалба - „Балкам груп“ ООД счита, че решението в обжалваната от ищеца по насрещните искове част е неправилно поради нарушение на материалния закон, незаконосъобразно и необосновано, както и постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила при обсъждане на събраните по делото доказателства. Твърди, че по делото е доказано осуетяване на реалното изпълнение на договора от страна на възложителя, неговата забава по чл. 95 ЗЗД, както и неосигуряването на съдействие за изпълнение на договора. Счита, че при липса на приемане на изработени и предадени сценарии за телепромоции от изпълнителя, незаснети такива по вина на възложителя и настъпването на безусловни срокове/падежи/ за заплащане на възнаграждението по договора, не можело поведението на неизправната страна по договора – „Балкам груп“ ЕООД да бъде оставено без правни последици. В същото време по делото било безспорно доказано, че под различни форми била осъществена относително еквивалентна реклама на кафе „Сантос“, която съответствала с предмета и целта на процесния договор. Освен това, изпълнителят непрекъснато предлагал изпълнение и готовност за изпълнение на договора, което не било осъществено единствено поради вина на възложителя. Счита за неправилен изводът на първоинстанционния съд, че поради липсата на предадена и приета възложена работа от страна на изпълнителя, не му се дължало възнаграждение по предявения иск за реално изпълнение. На следващо място твърди, че е изцяло погрешна преценката на съда за определяне на дължимото възнаграждение за частичното изпълнение по чл. 5, т. 5 от договора в размер на 144 840 лева с ДДС. Според ищеца по насрещните искове, било налице непрекъсната продължаваща забава на „Балкам груп“ ООД, във всеки един момент от изпълнението на договора и за всяко едно от неговите задължения по договора. Това обуславяло отговорността на възложителя за заплащане в пълен размер на уговореното възнаграждение, в установените за това срокове и съгласно условията на договора. Счита, че приложението на чл. 90 ЗЗД било относимо в пълна степен и за отношенията свързани със създаването и излъчването на телепромоциите, както и със забавата и неосигурено съдействие от възложителя, които са взаимно свързани насрещни взаимоотношения и изискващи се престации от двете страни по договора. На следващо място твърди, че незаснемането на телепромоциите не е осъществено и осуетявано от виновните действия, забава и бездействия на „Балкам груп“ ООД за приемане на сценарната основа и неговия непрекъснат стремеж за промяна на неясната му рекламна стратегия. В тази връзка, изявлението на възложителя за разваляне на договора не е породило действие, поради което при валиден и действащ договор, при цялостно добросъвестно изпълнение на ищеца по насрещните искове, дължимото възнаграждение по договора е изискуемо в пълен размер. В чл. 3, ал. 4 от договора е уговорено, алтернативно излъчване на телепромоциите в

уебсайтовете, изрично определени от страните по договора. Според изпълнителя, поради пълното бездействие на възложителя, последният не се е възползвал от предоставените му права по чл. 2 от договора – да реализира рекламни клипове и мероприятия с участието на актьора Д. Р.. По делото било доказано, че чрез различни форми на еквивалентна реклама, за периода от 2018г. до 2022г. непрекъснато бил използван образът на актьора за популяризирането на кафе „Сантос“. На следващо място твърди, че по делото е установено изпълнението на задължението на изпълнителя по анекс № 1/30.08.2018г. към договора, относно рекламата в спектакъла „Забраненото шоу на Р.“. Твърди, че „Балкам груп“ ООД не е заплатил на „Глобал фрейм“ ООД, възнаграждението в уговорените в чл. 6 т. 4-7 от договора срокове, поради което е в забава за заплащане на дължимо възнаграждение в общ размер на 302 400 лева с ДДС. Поради тази забава се дължала уговорената мораторна неустойка в чл. 8 от договора вр. с чл. 92 ЗЗД, в размер на 60 480 лева, съставляваща 20 % от забавената сума. Моли въззивния съд да отмени решението в обжалваната от него част и да постанови решение по същество на правния спор, с което да уважи изцяло предявените насрещни искове.

Препис от насрещната въззивна жалба е връчен на ответника по насрещните искове – „Балкам груп“ ООД, който е подал в срок писмен отговор чрез адв. Ц.. Излага подробни доводи за неоснователност на въззивната жалба на ищеца по насрещните искове, които ще бъдат разгледани при обсъждане доводите на въззивника по тази жалба. Моли въззивния съд да потвърди решението в обжалваната от ищеца по насрещните искове част. Не претендира разноски за производството по насрещната въззивна жалба.

Въззивните жалби са подадени в законния срок от надлежни страни по делото и срещу подлежащо на въззивно обжалване решение, поради което са процесуално допустими и подлежат на разглеждане по същество.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд след служебно извършена проверка на решението установи, че то е валидно, но частично недопустимо в обжалваната част.

Първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка по делото и страните не спорят, че на 29.08.2018г. между тях е сключен договор, по силата на който, „Глобал Фрейм“ ООД/изпълнителят/ се е задължил да осъществи дейности, свързани с популяризирането на предлагането на пазара от „Балкам груп“/възложителя/, кафе с търговска марка „Сантос“. В чл. 1, ал. 2, т. 1 - 4 от договора са изброени конкретните дейности на изпълнителя за периода от 01.01.2019г. до 31.12.2020г. В чл. 4 от договора е уговорено, че рекламирането на кафе „Сантос“ в театралната постановка „Забраненото шоу на Р.“, следвало до започне през м. септември 2018г. Конкретните дейности на изпълнителя, броят и графикът на представленията в театралната постановка „Забраненото шоу на Р.“ са уговорени с анекс от 30.08.2018г. и са били изпълнени, с изключение на две постановки. В чл. 5 от договора е уговорен размерът на дължимото от възложителя на изпълнителя възнаграждение за всяка една от дейностите по реклама. За използването на участието и изпълненията на актьора Р. в дейностите по чл. 1 и рекламните форми по чл. 2, е уговорено възнаграждение в размер на

204 000 лева без ДДС, за изработката на телепромоциите –
25 500 лева без ДДС, за излъчването им в 20 издания на предаването „Господари на ефира“
96 400 лева без ДДС, за излъчването на телепромоциите и рекламните банери в уебсайтовете
и официалната страница на предаването във Фейсбук за период от 24 месеца в размер на 119
000 лева без

ДДС, за рекламирането на кафе „Сантос“ в театралната постановка „Забраненото шоу на Р.“,
в рамките на 24 месеца в размер на 59 500 лева без ДДС. В чл. 6 е уговорено, че
възнаграждението по договора

е в общ размер на 504 400 лева без ДДС и следвало да бъде заплатено на 7 вноски. В чл. 10
от договора страните са уговорили, правото на възложителя да развали договора, ако
изпълнителят не заснеме телепромоциите и формите на рекламиране на кафето в
постановката „Забраненото шоу на Р.“ не започнат през 2018г., и това не се дължи на
липсата на необходимото съдействие от страна на възложителя. Първата вноска с падеж
10.09.2018г., е заплатена от възложителя на изпълнителя на 03.10.2018г. Втората вноска с
падеж 10.12.2018г. и третата вноска с падеж 10.03.2019г., са заплатени на 14.08.2019г. С
писмо изх. № 4546/04.09.2019г., възложителят уведомил изпълнителя, че е в неизпълнение
на сключения договор, тъй като не били изработени нито едно от двете възложени
телепромоционални съобщения. Предложеният сценарий не бил одобрен от възложителя и
нов не бил предложени от изпълнителя. Предаването „Господари на ефира“ било свалено от
екран на 31.12.2018г., изпълнението на договора било безполезно за ищеца, поради което
заявил, че разваля договора по отношение на дейностите, възложени на ответника по чл. 1,
ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 4. С писмо изх. № 4568/20.09.2019г., възложителят уведомил изпълнителя,
че разваля сключения договор в цялост, поради липса на реклама в представленията на
„Забраненото шоу на Р.“, проведени на 08.05.2019г. и 14.06.2019г.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд приема от правна
страна, следното:

1. По въззивната жалба на ищеца по първоначалните искове:

Първоинстанционният съд правилно е определил правната квалификация на правата
претендирани от ищеца по главния осъдителен иск за връщане на сумата от 150 000 лева
частично от 302 880 лева, поради отпаднало основание по чл. 55, ал. 1, пр. трето ЗЗД и на
евентуалния иск за обезщетение за неизпълнение по чл. 79, ал. 1, пр. последно вр. с чл. 82, 1,
пр. първо ЗЗД.

Неоснователно е възражението на ищеца, че първоинстанционният съд е допуснал
съществено нарушение на съдопроизводствените правила, като не е обсъдил всички
изложени в писмената защита тези и не е преценил всички доказателства по делото. Това са
бланкетни и квалифициращи възражения, които не съдържат никакви конкретни
твърдения, досежно кои и какви защитни тези не са обсъдени в мотивите на обжалваното
решение, поради което въззивният съд е ограничен от посоченото в жалбата, на основание
чл. 269, пр. последно ГПК. Още повече, че първоинстанционният съд е обсъдил всички
възражения на ищеца в писмената защита, които преповтарят вече изложените доводи в

исквата молба, допълнителната искова молба, отговора на насрещната искова молба и допълнителния отговор на насрещната искова молба.

По същите съображения са неоснователни и възраженията на въззивника/ищеца, че първоинстанционният съд е допуснал грешки при прилагане на правилата за логическото мислене, на каузалните връзки между явленията, довели до неправилни логически констатации и правни изводи.

Предмет на правния спор по главния частичен иск на първоначалния ищец, е законосъобразното упражняване на правото на ищеца да развали процесния договор, което обуславя правото му да претендира връщане на престираните суми от ответника на отпаднало основание.

Невярно е твърдението на въззивника/ищец, че изпълнението на задълженията на „Глобал фрейм“ ООД по чл. 1, ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 4 от договора е станало невъзможно по негова вина, тъй като телепромоционалните съобщения били предназначени за излъчване в предаването „Господари на ефира“ и за периода от 01.01.2019г. до 31.12.2020г., което било свалено от ефир на 01.01.2019г., поради изтичането на договора между ответника и Нова Броудкастинг Груп на 31.12.2018г.

По делото е безспорно установено, че и двете уговорени телепромоционални съобщения с актьора Д. Р. не са били изготвяни, както и че предаването „Господари на ефира“ е свалено от екран на 01.01.2018г. По делото е доказано, че възложителят не е изпълнил задължението си да одобри изготвения сценарии за първата телепромоция, като липсват основателни причини за това. Възложителят има вина за неизготвянето на сценария за първата телепромоция, поради което е неизправна страна по процесния договор и не е възникнало потестативното му право да го развали.

Неоснователно е твърдението на въззивника ищеца, че съобразно уговорките в чл. 10 от процесния договор, е упражнил на възложителя да го развали. Страните са уговорили кумулативно сбъждане на две условия – незаснемането на телепромоциите и формите на рекламиране на кафе „Сантос“ в „Забраненото шоу на Р.“, второто от които не е настъпило. Още повече, че неприемането на третия преработен сценарии за първата телепромоция е по неясни, необосновани и неконкретизирани причини, поради което представлява липса на необходимо съдействие от страна на възложителя. Страните по договора не са обвързали неговото изпълнение със задължението на изпълнителя да сключи договор с Нова Броудкастинг груп, която е и очевидната причина, поради която възложителят не е съдействал на изпълнителя да изготви първата телепромоция. Ето защо, неизготвянето на телепромоциите имат за правна последица недължимост на уговореното възнаграждение по чл. 5, т. 2, т. 3 и т. 4 от договора в общ размер на 240 990 лева без включен ДДС, но не са основание за неговото разваляне по вина на изпълнителя.

Неоснователни са твърденията във въззивната жалба на ищеца, че задължението на ответника по договора не е осъществено в уговореното време, през който е следвало да се рекламира кафе „Сантос“ – от 01.01.2019г. до 31.12.2020г. и изпълнението на договора е

станало безполезно, поради значителна забава на ответника от девет месеца, както и че ответникът нямал право да получи сумата от 144 840 лева с включен ДДС по чл. 5., т. 1 от договора.

Волята на страните по договора е ясно и недвусмислено изразена в чл. 1 и чл. 2 вр. с чл. 5, т. 1 – възложителят дължи на изпълнителя възнаграждение за използване на участието на актьора Д. Р. във формите на рекламиране на кафе „Сантос“, което е в общ размер на 204 000 лева без включен ДДС, поради което не се нуждае от тълкуване. Това възнаграждение е уговорено, както за дейностите по чл. 1, така и за дейностите по чл. 2, ал. 1 от договора. В чл. 2, ал. 1 страните са уговорили, че изпълнителят предоставя на възложителя да произведе, създаде и използва чрез всякакви медии на територията на България, в периода 01.01.2019г. – 31.12.2020г., рекламни дейности, които асоциират актьора с марката „Сантос“. Ответникът/изпълнителят е предоставил на ищеца/възложител авторското право, чрез актьора Р. да рекламира в медии марката „Сантос“. Именно за това авторско право се дължи това възнаграждение, за което няма спор, че е било използвано от възложителя, чрез всички останали рекламни материали - брандирането на автомобили, поставянето образа на актьора в търговски обекти и на билборди. Обемът за неговото използване и реализиране, както и разходите за упражняването на това право е на възложителя и изпълнителят не отговаря за неговото упражняване. Страните са уговорили възнаграждение за предоставените авторски права в общ размер на 204 000 лева без ДДС, като няма разграничение за всяка една от дейностите по чл. 1 и по чл. 2, ал. 1 от договора. Приложение следва да намери разпоредбата на чл. 162 ГПК, като размерът на дължимото възнаграждение от 204 000 лева без ДДС, за използването на така предоставеното авторско право, следва да се разпредели по равно за всяка една от уговорените дейности. Възложителят дължи на изпълнителя сумата от 102 000 лева без ДДС или 122 400 лева с включен ДДС за дейностите по чл. 2, ал. 1 от процесния договор.

От представените по делото доказателства се установява и страните по делото не спорят, че изпълнителят е изпълнил дейностите по рекламиране на кафе „Сантос“ в рамките на продукцията „Забраненото шоу на Р.“ и в уговорения срок, с изключение на две постановки, съответно на 08.05.2019г. и на 10.03.2019г. Неоснователно е твърдението на ответника, че по делото не е доказано изпълнението на това задължение от изпълнителя. Този факт се установява от показанията на свидетеля Р., които са конкретни, ясни и непротиворечиви, преценени при условията на чл. 172 ГПК са във връзка с останали данни по делото, удостоверение от „Грабо медия“ АД и протоколи за сключени договори от разстояние. Още повече, че възражението за липса на реално изпълнение е наведено за първи път с въззивната жалба. Следователно за дейностите по чл. 5, т. 5 размерът на дължимото възнаграждение е в общ размер на 59 500 лева без ДДС или 71 400 лева с включен ДДС.

Принципно е правилен изводът на първоинстанционния съд, че за ищеца по първоначалният главен иск не е възникнало правото да развали процесния договор към датите на получаване на уведомленията, поради което не е отпаднало основанието за връщане на получената сума от 150 000 лева частично от 302 880 лева.

Ищецът е направил изявление за разваляне на договора на основание чл. 87, ал. 2 ЗЗД/л. 4, т. II от исковата молба/, постъпила в съда на 16.07.2021г., поради невъзможност за изпълнение от страна на ответника. Исковата молба е подадена седем месеца и половина след изтичането на срока на действие на уговорените дейности по договора. Не може да се развали договор, който е прекратен с изтичането на уговорения срок.

По делото е безспорно установено, че телепромоционалните съобщения не са изготвени, предаването „Господари на ефира“ е свалено от екран на 01.01.2019г. и срокът на договора е изтекъл на 31.12.2020г. Това означава, че няма как да бъдат изпълнени нито едно от задълженията на ответника по чл. 2, ал. 1, т. 1 и т. 2 от договора. В случая са налице предпоставките визирани в хипотезиса на разпоредбата на чл. 89, изр. първо ЗЗД, разваляне по право в останалата част на договора, поради частична невъзможност за изпълнение и в уговореното време.

Ищецът по първоначалния главен иск е изплатил на ответника по този иск, сума в общ размер на 302 880 лева, а дължи възнаграждение за изпълнената част в общ размер на 193 800 лева/122 400 + 71 400/. В подкрепа на този извод е и разпоредбата на чл. 267, ал. 1, изр. второ, че ако работата е частично изпълнена и може да бъде полезна за поръчващия/възложителя/, изпълнителят има право на съответната част от възнаграждението. Следователно предявеният главен иск е основателен за сумата от 109 080 лева/302 880 – 193 800/.

Поради частичната основателност на главния иск за сумата от 109 080 лева, обжалваното решение е недопустимо в частта, с която е отхвърлен евентуалният иск за тази сума, поради което следва да се обезсили от въззивния съд, тъй като не се е сбъднало вътрешно процесуалното условие за неговото разглеждане.

Законосъобразен е изводът на първоинстанционния съд, че евентуалният иск е неоснователен за сумата над 109 080 лева до предявеният размер от 150 000 лева, частично от 302 880 лева, тъй като липсва неизпълнение от страна на длъжника по причина, за която той отговаря. Не е възникнал правопораждащият факт за ангажиране отговорността на ответника да заплати на ищеца обезщетение за вреди от неизпълнение на процесния договор, за сумата над 109 080 лева до 150 000 лева, частично от 302 880 лева, поради което следва да се отхвърли в тази част.

Първоинстанционният съд не се е произнесъл по искането на ищеца за присъждане на законна лихва върху претендираната главница, считано от подаването на исковата молба до окончателното ѝ заплащане. С въззивната жалба се обжалва решението в частта, с която са отхвърлени предявените искове и се иска тяхното уважаване, но няма искане за присъждане на законната лихва, считано от подаването на исковата молба до окончателното ѝ заплащане. Ето защо, тази претенция не е включена в предмета на делото във въззивното производство, съгласно прогласения в чл. 6, ал. 2 ГПК - принцип на диспозитивното начало.

По насрещната въззивна жалба от ищеца по насрещните искове:

Първоинстанционният съд правилно е определил правната квалификация на правата

претендирани от ищеца по насрещните осъдителни искове за заплащане на сумата от 302 400 лева, представляваща незаплатена част от възнаграждение по договора по чл. 266, ал. 1 ЗЗД и на акцесорния иск за сумата от 60 480 лева, представляваща мораторна неустойка по чл. 92, ал. 1, изр. първо ЗЗД вр. с чл. 8 от договора.

По делото е безспорно установено и страните не спорят, че ищецът по насрещния иск не е изпълнил дейностите по ал. 2, т. 1 и т. 2. Изпълнителят е можел да изготви първата телепромоция в срок и да използва преработения сценарии, както и да изготви и предостави на възложителя сценарии за втората телепромоция и да осигури тяхното излъчване в уебсайтове, поради което също е неизправна страна по договора.

Неизготвянето на телепромоциите имат за правна последица недължимост на уговореното възнаграждение по чл. 5, т. 2, т. 3 и т. 4 от договора в общ размер на 240 990 лева без включен ДДС или 289 188 лева с ДДС. Ищецът по насрещния иск няма право и на възнаграждение за предоставените авторски права за излъчването на телепромоционалните съобщения с участието на актьора Д. Р. за сумата от 102 000 лева с ДДС или 122 400 лева с ДДС, тъй като такива никога не са били изготвяни от изпълнителя и няма как да са били излъчени.

Неоснователни са възраженията на ищеца по насрещния иск, че независимо от частичното изпълнение на неговите задължения по процесния договор, ответникът му дължал възнаграждение поради настъпилите падежи за тяхното заплащане.

Както вече беше отбелязано, ищецът по насрещния иск е изпълнил само частично задължението си по процесния договор, за което му се дължи възнаграждение в общ размер на 193 800 лева, а е получил от ответника по насрещния иск сумата от 302 880 лева. При осъдителен иск за заплащане на суми по договор за реално изпълнение, е невъзможно да възникне задължение за плащане на сума от възложителя на изпълнителя и за неизпълнената част от договора.

Ирелевантни за това производство са твърденията в насрещната въззивна жалба, че договорът не е изпълнен по вина на възложителя, поради което поведението на неизправната страна по договора не можело да бъде оставено без правни последици. Редът за ангажиране отговорността на неизправната страна, не е чрез нейното осъждане по иск за реално изпълнение на договорно задължение, тъй като може да е предмет на други евентуални съдебни производства за нейното обезщетяване, но като пропуснати ползи и/или претърпяна загуба. Следователно предявеният насрещен главен иск за сумата от 302 400 лева е неоснователен, поради което законосъобразно и правилно е отхвърлен от първоинстанционния съд.

Предвид неоснователността на главния насрещен иск за главница в размер на 302 400 лева, досежно своята акцесорност, неоснователен е и акцесорният иск за мораторна неустойка в размер на 60 480 лева върху претендираната главница, поради което правилно е отхвърлен от първоинстанционния съд.

По искането на страните за разноси:

Частичната отмяна и частичното обезсилване на обжалваното решение, имат за своя правна последица и частичната му неправилност в частта за разноските, с която са отхвърлени изцяло исковете на първоначалния ищец. Поради необходимостта от преизчисляване на сторените от страните по главните и насрещните искове за разноски за двете инстанции и по съображения за изчерпателност, и яснота на решението в частта за разноските, решението на първоинстанционния съд следва да се отмени и в тази част, като въззивния съд следва да присъди разноски за двете инстанции по уважените искове претенции за сумата от 109 080 лева.

Ищецът по първоначалната искова молба е направил разноски за първата инстанция за държавна такса в размер на 6 000 лева и заплатено адв. възнаграждение в размер на 7 200 лева с включен ДДС за предявените искове, за което са представени доказателства, че са договорени и реално заплатени по банков път/л.л. 27-29, т. първи от делото/. Ищецът по първоначалната искова молба е направил разноски за въззивната инстанция за държавна такса в размер на 3 000 лева и адв. възнаграждение в размер на 7 200 лева с ДДС само за неговата въззивна жалба, за което са представени доказателства, че са договорени и реално заплатени по банков път. Ищецът е направил разноски за предявените от него искове за двете инстанции в общ размер на 23 400 лева. Съобразно уважената и отхвърлената част от исковите претенции, ответникът дължи разноски на ищеца за двете инстанции в общ размер на 17 016,48 лева.

Първоинстанционният съд е присъдил на ответника по първоначалните искове разноски за първата инстанция в размер на 9 600 лева с ДДС, представляващо адв. възнаграждение. Ответникът по първоначалната искова молба е направил разноски за въззивната инстанция за адв. възнаграждение в размер на 9 600 лева с ДДС, за което са представени доказателства, че са договорени и реално заплатени по банков път. Основателно е своевременно заявеното в условията на евентуалност възражение за прекомерност на това възнаграждение. Страните по делото не оспорват фактите по делото, във въззивното производство не са направени доказателствени искания и липсват нови правни доводи, освен вече изложените и разгледани в първоинстанционното производство, и е проведено едно открито съдебно заседание. Според настоящия съдебен състав, правният спор във въззивното производство не представлява фактическа и правна сложност, поради което сумата от 8 000 лева без ДДС е прекомерна спрямо нормативно определения минимален размер от 4 530 лева без ДДС. Това налага неговото редуциране до размера от 6 000 лева без ДДС или 7 200 лева с ДДС, който съответства на сторените от ищеца разноски. Ответникът е направил разноски за предявените срещу него искове за двете инстанции в общ размер на 16 800 лева. Съобразно уважената и отхвърлената част от исковите претенции, ищецът дължи разноски на ответника за двете инстанции в общ размер на 4 583,04 лева.

Следователно ответникът дължи на ищеца по първоначалните искове и при условията на компенсация на сторените разноски, сума в общ размер на 12 535,84 лева за двете инстанции, която следва да му се присъди.

Ответникът по насрещните искове има право на разноски за въззивното производство, но не

претендира такива и не следва да му се присъждат.

Предвид изхода на правния спор във въззивното производство, неоснователно е искането на въззивника/ищеца по насрещните иски за разноси за тази инстанция.

Първоинстанционният съд е присъдил на ищеца/ответник по насрещните иски, сторените разноси за заплатено адв. възнаграждение в размер на 3 600 лева с ДДС, в която част следва да се потвърди.

Мотивиран така, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 812 от 05.07.2022г., по т.д. № 1412/2021 год. по описа на Софийски градски съд, т.о., VI-16 състав, в частта, с която е отхвърлен искът от „Балкам груп“ ООД, ЕИК 202680807 срещу „Глобал фрейм“ ООД, ЕИК 202062497, за заплащане на сумата от 109 080 лева, частична претенция от 302 880 лева, представляващо възнаграждение заплатено на отпаднало основание, поради развален договор от 29.08.2018г. и „Балкам груп“ ООД е осъден да заплати на „Глобал фрейм“ ООД разноси в размер на 9 600 лева **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „Глобал фрейм“ ООД, ЕИК 202062497, със седалище и адрес на управление в град София, бул. „Никола Й. Вапцаров“ № 51 А, ет. 2 да заплати на „Балкам груп“ ООД, ЕИК 202680807, със седалище и адрес на управление в град София, бул. „Сливница“ № 9 сумата от 109 080 /сто и девет хиляди и осемдесет/ лева, частична претенция от 302 880 лева, представляваща възнаграждение заплатено на отпаднало основание, поради развален договор от 29.08.2018г.

ОБЕЗСИЛВА решение № 812 от 05.07.2022г., по т.д. № 1412/2021 год. по описа на Софийски градски съд, т.о., VI-16 състав, в частта, с която е отхвърлен евентуалният иск от „Балкам груп“ ООД, ЕИК 202680807 срещу „Глобал фрейм“ ООД, ЕИК 202062497, за заплащане на сумата от 109 080 лева, частична претенция от 302 880 лева, претендирана като обезщетение за причинени имуществени вреди/загуби/ от неизпълнението на договор от 29.08.2018г.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 812 от 05.07.2022г., по т.д. № 1412/2021 год. по описа на Софийски градски съд, т.о., VI-16 състав, в частта, с която е отхвърлен главния иск от „Балкам груп“ ООД, ЕИК 202680807 срещу „Глобал фрейм“ ООД, ЕИК 202062497, за заплащане на сумата над 109 080 лева до 150 000 лева, частична претенция от 302 880 лева, представляваща възнаграждение заплатено на отпаднало основание, поради развален договор от 29.08.2018г., както и евентуалният иск за заплащане на сумата над 109 080 лева до 150 000 лева, частична претенция от 302 880 лева, претендирана като обезщетение за причинени имуществени вреди/загуби/ от неизпълнението на договор от 29.08.2018г., както и в частта, с която са отхвърлени насрещните иски от „Глобал фрейм“ ООД, ЕИК 202062497 срещу „Балкам груп“ ООД, ЕИК 202680807 за заплащане на главница от 302 400

лева, представляваща възнаграждение по договор от 29.08.2018г. и за сумата от 60 480 лева, представляваща мораторна неустойка върху главницата и за периода от 11.09.2019г. до 15.09.2021г., както и в частта, с която „Глобал фрейм“ ООД е осъден да заплати на „Балкам груп“ ООД разноси в размер на 3 600 лева.

ОСЪЖДА „Глобал фрейм“ ООД, ЕИК 202062497 да заплати на „Балкам груп“ ООД, ЕИК 202680807, сумата от 12 433/дванадесет хиляди четиристотин тридесет и три/ лева, представляващи разноси за уважените иски претенции и при условията на компенсация за двете инстанции.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС, в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____